

Капка по капка – вир става

Застраховането не е хазарт и хазартът не е застраховане. Хазартът е по-лесно разбираем и за придобиване на по-ясна представа може да ни послужи принципът „Капка по капка – вир става“.

Да вземем за пример лотария с билети.

Всяка година 300 000 участника внасят по 2 лева в касата на дадена лотария. Така капка по капка – вир става. В този случай капката е 2 лева, а вирът е 600 000 лева. Лотарията разпределя постъпленията за административно-стопански разходи на мрежата от лотарийни пунктове, за разноски на централния офис, за разпределяне на печалби между участниците, за резервен фонд (в случай на констатирани злоупотреби, липси и др.) и останалото за харчене от собствениците на лотарията.

След теглене на печелившите числа:

- 1 участник ще получи 100 000 лева,
- 20 участника ще получат по 10 000 лева,
- 50 участника ще получат по 1 000 лева,
- 200 участника ще получат по 100 лева.

Общо предстоящи за изплащане печалби - 370 000 лева.

Да вземем за пример дадена застрахователна съвкупност.

Всяка година по дадена застраховка се събират бруто 600 000 лева, като:

- 1 застрахован получава 100 000 лева обезщетение за тотална щета,
- 20 застраховани получават по 10 000 лева обезщетение за частична щета,
- 50 застраховани получават по 1 000 лева обезщетение за частична щета,
- 200 застраховани получават по 100 лева обезщетение за частична щета.

Общо изплатени обезщетения - 370 000 лева.

Застрахователното дружество разпределя събраната премия (600 000 лева) за административно-стопански разходи на посредническата мрежа, за разноски на централно управление, за изплащане на обезщетения, за резерви и останалото за харчене от акционерите на застрахователното дружество. Всеки застрахован внася различна сума.

До тук приликата е много голяма.

В двата случая „вирът е дълбок“ 600 000 лева и от него се „източват“ 370 000 лева.

Разликата е в цената на една капка.

Когато кандидат застрахован попита колко ще му струва да си застрахова имущество на стойност 100 000 лева, първата мисъл на чиновника от застрахователното дружество е „За толкова голяма отговорност трябва да се събере поне няколко хиляди лева премия. Под 1000 лева не си заслужава да поемаме риска“.

Недопустимо е всеки среднестатистически пенсионер със социалистическо самосъзнание да е убеден, че 2 лева са напълно достатъчни за билет от лотарията, а дипломираният застраховател да мисли за няколко хиляди лева минимална премия! Дипломираният застраховател трябва по-често да мисли за броят на капките, който определя тяхната единична цена.

Застрахованите нямат никаква представа колко е дълбок вира. Те се интересуват главно от две неща: колко струва една капка и на колко капки може да се разчита за

компенсиране на загубите. Застрахователните посредници са тези, които поощряват кандидат застрахованите да пълнят вира.

Акционерите се интересуват най-вече от дълбочината на вира след източване на обезщетенията. Всичко останало е грижа на дипломирания застраховател и застрахованите, понесли загуба.

Два лева премия може да са напълно достатъчни за носенето на огромен риск за 100 000 лева.

Мечтата на застрахователния мениджър е застрахованите „да не губят кураж за следващия тираж“.